

Forslag, jeg fremsatte om en Ændring af Kornordningen, foreslog jeg at nedsætte Prisen paa Majs med 1 Kr. pr. 100 kg. Derimod er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister i, at under de nuværende Forhold vilde Virkningerne af at lovfæste Prisen paa Majs til en bestemt Sats for et længere Tidsrum være ganske uoverskuelige, finansielt set. En Nedsættelse af Bygprisen midt i Høstaaret frembyder visse Vanskeligheder, det skal indrømmes, men det forekommer mig dog, at det havde været muligt, selv om man ved en saadan Ændring af Prisen var kommet til at berøre de enkeltes Interesser, naar det havde været gjort paa et Tidspunkt, da Forholdene laa saaledes, at Tabet ikke var blevet større, end man med Rette kunde forsvare.

Dette var, hvad jeg havde at bemærke angaaende § 1 i Lovforslaget om Godtgørelse af Statskassen. Med Hensyn til § 2 vil jeg udtale min uforbeholdne Tilfredshed med den her foreslaaede Form for Godtgørelse. Det er den bedste, der har været fremme under alle de Forhandlinger, der hidtil har været førte. For det første vil man ved at bruge denne Fremgangsmaade undgaa den kedelige Virkning af en Forandring af Prisen midt i Høstaaret, at de, der har leveret deres Brødkorn rettidigt frem, kan føle sig brøstholdne ved, at de, der leverer senere, faar en højere Pris. Men dernæst opnaar man, at Hvede- og Rugproducenterne nogenlunde ligestilles, eller rettere sagt: Uligheden i deres Stilling forøges ikke ved en Ændring af Priserne paa det nuværende Tidspunkt. Der er ingen Tvivl om, at Hvededyrkerne har været mindst godt behandlede, hvad Prisen angaar, i indeværende Høstaar. Der er ingen Tvivl om, at ved Statstilskuddet plus Maksimalpris paa Rug har Rugprisen i hele dette Høstaar været forholdsvis højere end Hvedepriisen. Ved et øget Tilskud som det foreslaaede animerer man tillige til Dyrkning i størst mulig Udstrækning, i hvert Fald giver man dem et Vederlag, der virkelig fortjener dette — ud fra den Betragtning, at de har avlet disse Kornsorter i samme Omfang og samme Udstrækning som under normale Forhold. Alt dette gør, at jeg finder den foreslaaede Form for et forøget Statstilskud overordentlig tiltalende. Dens Virkning er heldig, og den griber ikke ind paa noget Omraade paa en Maade, der volder Vanskeligheder, eller som med Rette kan vække Misfornøjelse hos dem, der ikke faar Andel i Tilskuddet.

Jeg vil dernæst give Lovforslaget om en Ligning paa Landbruget af Byg min Tilslutning. Selv om det, der her foreslaas, kun er en ret svag Ligning, som ikke betinger, at man kan være absolut vis paa paa dette Grundlag at faa tilstrækkeligt Brødkorn — denne Ligning er tværtimod saa svag, at den kun er sat som et Gennemsnitstal for det, man mener, der, som Forholdene nu en Gang er, kan leveres af Brødkorn pr. Td. Hartkorn — saa finder jeg dog, at det er overmaade heldigt, at man allerede i indeværende Høstaar prøver paa at foretage en Ligning som den foreslaaede. Spørgsmaalet om at skaffe det tilstrækkelige Areal besaaet med Brødkorn har i overordentlig høj Grad beskæftiget Sindene herhjemme. Der er fra mange, mange Sider udtalt Frygt for, at vi kom ind i saadanne Tilstande, at Brødkornshøsten blev alt for ringe, hvad der jo vilde være overordentlig beklageligt og paa mange Maader uheldigt. Man har drøftet forskellige Midlers Anvendelighed til at opnaa det tilsigtede Resultat. Man har saaledes talt om en Afgift for Formindskelsen af Arealet indenfor hvert enkelt Landbrug, man har talt om Saatvang, og forskellige andre Midler har været dragne ind i Debatten om dette Spørgsmaal. Jeg tror, at den heldigste Maade at løse Spørgsmaalet paa vil være, at man ikke alene ved en Kornordning sætter Brødkornet i Priser, som passer til Priserne paa andre Kornsorter, men tillige ved en Ligning giver Byggen samme Stilling som Brødkornet i Henseende til ikke at være undtaget fra Opfodringsforbudet. Hvad der kan have fristet til at gaa bort fra Brødkornsdyrkning, er ikke mindst dette, at man havde Tilladelse til i sin Bedrift at bruge Byggen, paa hvilken Maade man fandt formaalstjenlig. Og trods alle Bemærkninger om Rentabiliteten af den dyriske Produktion i det danske Landbrug, er det dog en Kendsgerning, at det i den forløbne Tid har været en ganske fortrinlig Forretning at bruge sin Byg til Fodring af sine Svin, selv om Prisen har været oppe i en 24—25 Kr., og at man har sat overordentlig Pris paa at kunne udnytte denne Kornsort saaledes. Hvis man ved en Ligning kan opnaa, at Landbrugeren ved: enten jeg dyrker Vaarkorn eller Vintersæd, er jeg underkastet den samme Pligt til at levere et Kvantum af min Avl til Landets nødvendige Forsyning med Brødkorn — da vil man have borttaget det væsentligste af Lysten til at gaa bort fra Vintersæddyrk-